

letni noci

nofreeusernames

COO
BOO

Letní noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Nofreeusernames
Letní noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

letni noci

„It doesn't matter if you win or lose,
it's what you do with your dancin' shoes.“

- Vince Fontaine

<https://www.cooboo.cz/c/letni-noci-bonusy/>

1

úterý 12. ledna

Den, kdy tomu bidákovi nacpu zkumavku do nosní dírky

Aubrey

Jaký je dneska den? 🤔

Charlee

Harper

Do nosní dírky? 😂 Prodáváš na tuhle show lístky?
Já bych měla zájem! 🤔

Charlee

Já nevím, jaká božská síla tu tahá za nitky, jestli je to nějaký borec tam nahoře v Ásgardu, Pán světla, nebo ten prevít Lucifer Morningstar, ale už mě fakt začíná štítat, jak pokouší moji trpělivost 🤔

Harper

Já mám nápad 💡 Řekni panu F, že na tebe táhne od okna a potřebuješ si přesednout

Charlee

Zkoušela jsem průvan ode dveří, přesadil nás oba, takže pořád sedíme spolu 😊

Aubrey

Co předstírat, že máš alergii na jeho kolínskou? 🤔

Charlee

Mám alergii na jeho osobnost! 🤔🤔

Charlee

Přisahám, že mi z něj začínají naskakovat fleky na krku, takže mám prokazatelně i fyzické projevy, a stejně je to všem jedno 🤔

Charlee

Možná mě pan F přesadí, až se začnu dusit 🤔

Harper

Zkus to!

Charlee

Co jako?

Harper

Se dusit

Charlee

Wut? 🤔

Harper

Jsi herečka, ne? Můžeš to předstírat 🤔🤔

Aubrey

Ale taky je to hodná holka, co nelže učitelům 😊

Charlee

Možná bych s tím lhaním měla začít 🤔

Harper

Nechci ti kazit tvůj přerod v mrchu, ale obávám se, že ti to nikdo neuvěří...

Aubrey

To je pravda, na to vypadáš až příliš roztomile 😊😊

Harper

Když teda nepočítáme chvíle, kdy jsi v blízkosti toho, jehož jméno nesmíme vyslovit 😞

Charlee

Jen ho hezky vyslov, třeba to toho opozdilce přivolá. Možná ho musím vyvolat jako ducha, aby se laskavě dostavil na laboroky

Harper

Zkus si uříznout ruku, to většinou přiláká davy

Charlee

Co je tohle za random brutalitu? 😞

Aubrey

Vůbec si jí nevšímej, Harper včera poslouchala nějakou hodně krvavou epizodu podcastu o skutečných zločinech a dnes s ní není rozumná řeč 😞

Harper

Já jsem klidně pro, abychom míř mluvíly a víc se líbaly, láska, takže o přestávce u knihovny? 😊😞

Charlee

Ew! 😞 To si vyřešte někde mimo společný chat, nepotřebuju být dopodrobna informovaná o tom, kdy a kde budete sdílet tělní tekutiny 🤢🤢

Harper

#sorrynotsorry 😊

Charlee

Já stejně končím, NĚKDO se konečně rozhodl poctit nás svou přítomností v hodině 😞

Aubrey

Já vím, že ti to s ním nejde, ale zkus se ovládat, ať kvůli němu neskončíš po škole. Máme plány, nezapomeň!

Chtěla jsem jí odepsat, že se vynasnažím, ale zdroj veškerého mého životního utrpení se zrovna nasoukal mezi lavice a schválně mi drknul do židle, i když měl všude kolem kilometr místa. Věnovala jsem mu ten nejvražednější pohled, jakého jsem byla schopná, ale i tak jsem měla podezření, že vypadám spíš jako lehce naštvané koťátko než Cruella de Vil, o jejíž výraz jsem se pokoušela.

„Je mi jako vždy potěšením, pískle,“ odsekl místo pozdravu a tu přiblblou přezdívku vyslovil s extra péčí.

„Avada kedavra, ty bídný červe!“

„Ty máš dneska Voldemort den?“ zeptal se znuděně.

„Já mám Voldemort den pokaždé, když s tebou musím sdílet životní prostor.“ Jedovatě jsem se na něj usmála.

„Asi čekáš, že tě budu litovat, ale popravdě spíš přemýšlím o tom, jak ti zkazit náladu ještě víc.“ Teď se usmál on a ještě jedovatěji. Na tomhle budu muset doma před zrcadlem zamakat.

„Jestli ti to zkazí náladu, tak s radostí prohlašuju, že horší už to být nemůže.“

„Ještě bych to mohl vytáhnout na level Umbridgeová.“

„To by sis netroufnu! Na úroveň růžové ropuchy by ses musel...“

„... o dost víc snažit?“ skočil mi doprostřed věty. „Máš pravdu, tolik energie se mi na tebe plýtvat nechce.“

„Ach! Teď mám pocit, jako bych ti snad měla poděkovat za každou myšlenku, kterou mi laskavě věnuješ.“

„Spíš se omluvit.“

Zůstala jsem nevěřičně zírat. „Když už jsme u toho omlouvání, co kdybys začal ty?“

„Vypadám snad, že jsem se praštil do hlavy a najednou se mi zachtělo se ti za cokoli omlouvat? Proč bych to proboha dělal?“

„Měli jsme se sejít před deseti minutami, abychom prošli ten úkol. Kde jsi jako byl?“

„Když mi ráno zvonil budík, rozhodl jsem se, že spánek je přednější než ty a tvoje posedlost přípravou na všechno.“

Ugh! Díky mé takzvané *posedlosti* jsme ani jeden nepropadali z chemie. Držela jsem náš nedobrovolný tým nad vodou, protože Noah se zatím neobtěžoval mi s čímkoli pomoci. Featherstonhaugh neboli pan F (protože ruku na srdce, kdo je schopný to příjmení vyslovit, zaslouží si áčko z chemie už jen za to) patří mezi ty mladé progresivní učitele, kteří jsou plní elánu a ještě nepřišli o iluze, takže na nás zkouší všechny ty „nové“ výukové metody, včetně dlouhodobé práce ve skupinách. Jeho hodiny jsou super, fakt jo, jen kdyby nás tak nemožně nerozdělil do dvojic. Jen kdyby mi věřil ten průvan nebo dušení a dovolil mi přesehnout si k někomu jinému. Ale ne, Ódin, Aslan, božský Bruce, nebo kdo tady tomu vlastně šéfuje, nás dá vždycky dohromady.

Noah k nám do školy přešel na začátku druháku a většinu podzimního semestru jsem o něm měla jen mlhavé ponětí. Dodnes vzpomínám na to, jak skvělý život to tenkrát byl. Jenomže pak ho vzali do fotbalového týmu, jehož kapitánem byl tou dobou můj brácha Chris, a kvůli němu jsem Noaha začala potkávat na zápasech a trénincích, na které jsem občas zašla. Živě si pamatuju naše první setkání: jako vždy jsem se chystala do školy s předstihem a při balení tašky mi přišla zpráva od Chrise, že si doma zapomněl učebnici matiky a jestli bych mu ji nehodila na trénink před vyučováním. Docela v pohodě jsem to stíhala, tak jsem mu poslala OK a vyrazila na hřiště. Tak pět minut jsem na něj čekala u tribuny s knížkou v ruce, když se objevil Noah. Říkala jsem si, že se mu představím (poslední dobou jsme se docela často potkávali, navíc jsme byli ve stejném ročníku, tak mi to dávalo smysl), nesměle jsem se na něj usmála, řekla *ahoj, těší mě* a natáhla k němu ruku. A on? On nic. Změřil si mě od hlavy k patě, posměšně si odfrknul a obešel

mě. Normálně mě tam nechal jen tak stát s nataženou rukou jako úplnou trapku, jako bych mu nestála ani za pitomé čau.

A pak mi začal říkat pískle. Ideálně před co největším davem svých kamarádíčků, kteří se tomu vždycky rádi zasmáli.

A pak jsme spolu měli španělštinu a vždycky skončili v jedné dvojici při konverzacích, které on úmyslně sabotoval. Dokonce jsem kvůli němu dostala práci navíc, když napráskal, že jsem se naučila pár urážlivých frází a procvičovala je výhradně v jeho blízkosti.

A pak jsme spolu seděli při dějepisu, když jsem se na začátku školního roku zasekla na cestě do školy, přišla pozdě a poslední volné místo bylo vedle něj. Byla jsem s ním třikrát po škole, když ode mě opisoval při testech.

A pak začal chodit do stejného divadelního klubu jako já.

A pak...

A pak...

A pak jsme spolu skončili i na laborkách při chemii.

Cokoli jsme spolu dělali, vždycky něčím zkazil – a padlo to celé na mě. Byl Frodo a já jeho Sam (myslím, že se nemusíme dohadovat o tom, že je Frodo úplně nemožný a Křepelka to za něj celé oddře). Jen s tím rozdílem, že já jsem Frodovi pomáhala ne proto, že by byl můj nejlepší kámoš, ale protože mě pod pohrůžkou smrti donutil Gandalf aka pan F.

Aubrey v jedné ze svých ezo chviliek navrhla, že se mi vesmír snaží říct, ať si vyčistím čakry a konečně se usmíříme, ale my jsme se neměli kvůli čemu usmiřovat. Vlastně jsme si nic neudělali, jen jsme na sebe byli tak trochu hnusní. Minimálně já si prostě nedokázala pomoci: Noah byl jako voda na mého vnitřního gremlina (to byl mimochodem první a poslední horor, na který jsem koukala s Harper, o plyšácích, co se po namočení a popůlnoční sváče mění v krvelačné bestie, se mi zdá dodnes).

Harper zase v jedné ze svých psychoanalytických chviliek nadhodila, že mě to ve skutečnosti baví. Prý je to moje vzpoura proti stereotypu hodné holky, který tak dokonale reprezentuju – drobná blondýnka s velkýma šedýma očima a nevinným výrazem, dobře se učí, respektuje autority, a když jí sem tam uteče nějaká nadávka, přiletí hejno bílých motýlků, kteří ševlením svých křídel to ošklivé slůvko přehluší (tak jo, to už trochu přeháním, ale kdyby tohle motýlci dělali, bylo by to hodně cool). Prostě stačí jeden pohled, aby si mě všichni zaškatulkovali. Možná jsem téhle image šla trochu naproti, protože i když si nenechám líbit úplně všechno, nejsem žádná zmiže. Kdysi (už ani nevím proč) mi brácha na dveře nalepil žlutý lepík se vzkazem „nebuď rohožka, ale nebuď ani kráva“. Zarámovala jsem si ho a od té doby je to moje životní motto. Motto, které si podle Harper vykládám až příliš pozitivně, což se pak samozřejmě nedá zvládat. Takže údajně potřebuju někde upustit páru a všechny ty ošklivé myšlenky, které se rodí v mé hlavě, ale nikdy neprojdou přes pusu, na někoho namířit. Na někoho, kdo to snese, komu to neublíží a kdo mi to stejnou měrou vrátí zpátky, aby to bylo fér. Zkrátka na Noaha.

Nikdy bych to nepřiznala nahlas, ale myslím, že má Harper tak na padesát procent pravdu. Nepotřebovala jsem se na něm vybit, abych nezapálila holku, co mě na obědě polila pitím, abych byla milá na naši vzdělávací poradkyni, která očividně nesnáší lidi, abych nevyzvala na souboj kluka, co mi v knihovně vyfoukl poslední výtisk povinné četby na příští týden. Nedusila jsem v sobě žádný vztek, protože by to stejně ničemu nepomohlo. Třeba s tím klukem jsem se domluvila, že si pospíší se čtením a pak mi napíše, aby mě nepředběhl někdo další, protože kdybych ho kopla do koulí, asi by tak ochotný nebyl. Ale musím Harper nechat, že když mi Noah zrovna nekazil průměr, naše vzájemné poštuchování jsem si docela užívala. Nebyli jsme kámoši, ale bavilo nás, že nejsme kámoši.

Na chvíli jsem se zamyslela nad tím, jak by to vypadalo, kdybych Noaha nemusela řešit. Jestli by mi třeba nechyběl. Ale pak jsem otočila hlavu a podívala se na kluka, co polovinu času vypadal totálně zrudně a druhou polovinu měl výraz fracka Joffreyho Baratheona mixnutého psychoušem Ramsayem Boltonem, nechala na povrch vybublat všechny pocity, které ve mně vyvolává už jen to, že nahlas dýchá, a došla k závěru, že bych se bez téhle zábavy úplně v pohodě obešla. Utěšovala jsem se myšlenkou, že je tohle poslední semestr střední, že kromě chemie už mě s ním nic jiného nečeká a brzy ho budu mít z krku nadobro.

Dvakrát jsem se zhluboka nadechla a vydechla, vzala papír se svojí přípravou na laborky a posunula ho na jeho stranu lavice.

„Aspoň si to přečti, když už jsem si dala záležet,“ zašeptala jsem, protože pan F právě vešel do třídy.

Noah si moje poznámky chvilku prohlížel... a pak je zmuchlal a hodil za sebe.

Nene! Opravdu právě zničil jedinou kopii našeho úkolu?

Navenek jsem vypadala, jako by se nic nedělo, možná jsem trochu skřípala zuby, ale jinak totální zen. Uvnitř mé hlavy ale ječela Regina Georgeová z *Protivných sprostých holek* (bez debat nejnaštvanější vřískot v dějinách filmu). Snažila jsem se uklidnit, aby mi zase nepraskla žilka v oku. Já se normálně umím docela ovládat, s lidmi většinou vycházím úplně v pohodě a nikdo mě nijak zvlášť nerozčiluje. Kromě něj!

„Nenávidím tě.“

„Nejsi v tom sama, pískle.“

„Neříkej mi pískle.“

„Kdybys mi pořád neříkala, ať ti tak neříkám, už dávno bych ti tak přestal říkat.“

Měla jsem fakt chuť ho za ten jeho přiblblý úsměv taky zmuchlat do kuličky a zahodit tam někam dozadu ke svým poznámkám.

„Ale když si to tak užíváš, nedá se tomu odolat, písle.“

Kdyby to nevělekal o půlku třídy, vztekla bych zavrčela.

Ta přezdívková nebyla vulgární ani nijak zvlášť urážlivá, ale strašně mě štvalo, jak to říká, jak do toho dovede dostat všechno, co mě na něm rozčiluje. Ne že bych dokázala přesně pojmenovat, co mě tak štve, zkrátka se to dělo. Byli jsme až příliš rozdílní a měli společného asi tolik, co líný, pondělí a roztomilá koťátka nesnášející Garfield a ta naspeedovaná veverka z *Doby ledové*. (Přičemž já jsem byla ta veverka, o které se ráda domnívám, že to není oříškem posedlá maniačka, ale cílevědomá malá potvůrka se solidním pracovním nasazením.)

Teda aspoň myslím, že se nepodobáme, protože Noah je tak trochu hádanka. Popravdě o něm moc nevím, snad kromě toho, že hraje fotbal i divadlo, což je obecně dost nesourodá kombinace – většina lidí by si vybrala buď sport, nebo umění, zvlášť když obojí zabere tolik času. Taky chodí vždycy v černé. Asi ne proto, aby nevyčnival, on totiž díky tomu vyčnívá ještě víc. S davem splývá jenom na zápasech, na které musí nosit stejný barevný dres jako všichni ostatní. Jeho černou duši a ještě černější svědomí to musí strašně štvat.

Co ještě o Noahovi vím? Asi fakt jen to, co je vidět na první pohled. Jako třeba jeho tetování. Dneska měl tričko s dlouhým rukávem, takže vykukoval jen kousek, ale i tak jsem se přistihla, jak si ho prohlížím, a omlouvala to tím, že jsem jen zvědavá, co tam přesně má. Noah měl vytetované oba rukávy. Bambilionkrát jsem se chtěla zeptat, co znamená, kde k nim přišel, ale ze zjevných důvodů to tak nějak nepřipadalo v úvahu, takže mi nezbyvalo nic jiného než se tím trápit navěky věků. Myslím, že ten tvar na levém zápěstí je nějaká kytka...

Zrudly mi uši, když mě přistihl, jak ho zkoumám, a tomu trapasu rozhodně nepomohlo ani to, že mi jeho ruce přišly až nezdravě přitažlivé.

Laborky nakonec proběhly docela v pohodě, dokonce se mi podařilo po zbytek chemie nekouknout ani na něj, ani na jeho ruce, a většinu své přípravy, která ležela zmuchlaná někde vzadu na zemi, jsem si naštěstí pamatovala. I když jsem si právě teď nejvíc na světě přála, aby z dnešního experimentu dostal za F, a tiše sprádala plány pomsty, byli jsme bohužel známkování jako tým a moje touha nezkazit si průměr přebila nenávist k Noahovi. Těsně, ale přebila.

Na konci hodiny jsem uklidila všechny pomůcky a své pracovní místo, aniž bych mu věnovala byť jen letmý pohled, na rozloučenou do něj schválně vrazila ramenem a opustila třídu. Bylo to trochu přehnané, ale mému vnitřnímu gremlinovi to udělalo radost, tak proč ne. „Good to Be Bad“ z *Následníků* byl ten správný hudební podklad k mému grandióznímu odchodu. Což mi připomíná, že to má fakt skvělou choreografii, kterou bych stopro měla přidat na svůj YouTube kanál.

Zamířila jsem přes chodbu ke svojí skříňce a už z dálky zahlédla Aubrey, která měla tu svou hned vedle mě. Chtěla jsem se jí pochlubit, jak jsem přežila laborky s Noahem, tak jsem zrychlila krok, aby mi neutekla na další hodinu. Když jsem se k ní přiblížila na doslech, zrovna šla kolem parta nějakých holek a ta nejvyšší z nich utrousila směrem k Aubrey posměšné *buzno*. Blbka jedna!

Aubrey sebou trhla, a když tu holku poznala, zareagovala sklopením hlavy a nervózním ožďibováním učebnice, kterou držela v náruči. Měla jsem chuť se za tou mrchou rozběhnout a donutit ji, aby se omluvila, ale ovládla jsem se a došla radši k Aubrey, která zaraženě stála na místě a očividně

nevěděla, co se sebou. Můžete klidně být sebevědomá a silná žena, a stejně vás občas něco překvapí a sejme tak, že se stáhnete a ani nepípnete.

„Chceš obejmout, nebo mám jít té můře říct, co si o ní myslím?“ zeptala jsem se jí a rovnou ji objala.

„Vůbec si neumím představit, jak bys někoho sprdla tak, aby se tě aspoň trochu bál,“ usmála se Aubrey. „Takže mě radši dál objímej.“

To vůbec nebyl problém, objímání mi jde. Mohla bych si s Aubrey zanádat na tu holku a na to, jak je svět nespravedlivý, ale když jsem cítila, jak z ní postupně opadá napětí, věděla jsem, že tohle jí pomůže víc.

Ono i obyčejné objetí nebo malé laskavosti umí divy. Taky díky nim ze mě neustálé pročitání hejtů v komentářích pod mými videi neudělalo zapšklou mrchu, co nesnáší celý svět, takže jsem se jakékoli povzbuzení snažila stokrát oplatit. Grumpy cat Harper (přísahám, že tak občas vypadá, možná se umí zamračit ještě o kousek víc než ta divná kočka) tomu říká sluníčkaření, ale její měřítko se vůbec nedají brát v potaz. Rozhodně nejsem žádný anděl (můj vnitřní gremlin mívá dost ošklivé myšlenky) a na některé lidi se sotva zvládnou usmát (ehmehmNoahehm). Ale obecně jsem se snažila být spíš plyšák gremlin než monstrum gremlin, které nějaký trouba nakrmil po půlnoci. Pomáhalo to zastínit všechno, co se odehrává uvnitř mě.

Předstírej, dokud to není pravda, nebo tak nějak to motto znělo. *Bojuj s vlastními démony smíchem, když bude dost hlasitý, nebude je přes něj tolik slyšet*, bylo v mém případě přesnější.

„Jak ti vůbec dopadl ten test z dějáku?“ zeptala jsem se a snažila se tím odvést její, a koneckonců i svoje myšlenky někam jinam.

„Ani mi to nepřipomínej, šprtala jsem se skoro celý víkend, a stejně to bylo nakonec za E.“

„Hlavně, že jsi to dala. Kdybys příště potřebovala pomoct, dej vědět. Na americké dějiny sice nejsem velký odborník, ale mám pár triků, jak se líp učit,“ nabídla jsem jí.

„Ty se radši soustřeď na to, jak kvůli Noahovi nepropadnout z chemie, ale díky za nabídku.“ Věnovala mi slabý úsměv, který se rozšířil ve chvíli, kdy se vedle nás objevila její přítelkyně a zároveň moje nejlepší kámoška Harper. Ty dvě byly dost nesourodá dvojka, nejen podle vzhledu. Zatímco Aubrey je hyperaktivní holka s platinovým pixie střihem s odrosty a rošťáckým výrazem, která hraje volejbal a dělá ještě asi tak tisíc dalších sportů, Harper je trochu vyšší verze Wednesday Adamsové, která by neběžela ani za ujíždějícím autobusem. Má černé rovné vlasy s ofinou, přes kterou na člověka dokáže upřít ten nejvražednější pohled svých tmavých očí, zkrátka bledá ledová královna, které by se možná lekl i úchylák číhající v tmavé uličce.

Harper se na Aubrey hned vrhla, opřela ji o skříňku a políbila ji. Už jsem si na tyhle jejich veřejné projevy náklonnosti docela zvykla, i když mě tím občas uváděly do rozpaků. Pořád ale lepší, než aby se hádaly. Za celou dobu, co se známe, se stihly tuším třikrát rozejít, a já doufala, že už toho nechají, protože existovat v napjaté porozchodové atmosféře bylo zatraceně náročné. Asi nejhorší byl jejich rozchod na konci druháku, kdy Harper chvíli chodila s jedním klukem, co se jmenoval Travis. V té době spolu vůbec nemluvily a být kámoškou každé z nich bylo mírně řečeno vyčerpávající. U Harper jsem si musela dávat pozor, abych před ní Aubreyino jméno ani nevyslovila, zato Aubrey zase chtěla vědět všechno, co se s Harper děje a co říkala. Už nikdy, prosím! Aubrey si během té pauzy jinou přítelkyni nenašla, vlastně jsem u nás ve městě ani další lesbu nebo holku, co je bi jako Harper, v jejich věku neznala. Spíš to ale bylo tím, že se málokdo vyoutuje před celou školou v zapadákově, který se snaží ze všech sil ubránit jakémukoli pokroku v myšlení. Je

to tu občas dost *Hunger Games* a i holky si zažily svoje... a bohužel pořád ještě zažívají.

„Tak dělej!“ pobídla mě Harper a začala mi pomáhat se skládáním věcí do skříňky. „Slíbila jsem tátovi, že mu pomůžu s jeho novou háčkovací posedlostí, tak ať to stihneme docvičit.“

„Já pořád nechápu, proč se tvůj táta uprostřed nejmírnější zimy v historii státu, kdy všichni chodíme skoro v tričku, rozhodl háčkovat kulichy,“ dodala Aubrey.

„Já ho nechápu v devadesáti devíti procentech případů a už jsem to popravdě vzdala. Jestli chce háčkovat kulichy, budeme háčkovat kulichy,“ vzdychla rezignovaně Harper. „Je to pořád lepší, než kdyby se zase rozhodl zaměřit svou kreativní energii na mě.“

Než ty dvě rozebraly podivné záliby pana Jonese, který byl ve všech směrech pravým opakem své dcery – energický drobný chlapík s permanentním úsměvem na tváři, který vlastní sbírku hotelových visaček na dveře s nápisem *Nerušit* a každý druhý měsíc vymyslí jiný DIY projekt –, stihla jsem si všechno sbalit a byla připravená vyrazit. Měly jsme v plánu jít k Aubrey, protože u nás v garáži, kterou jsem používala jako osobní taneční studio, měl táta rozebranou půlku motoru a ona má z nás tři největší obýváky a nejmíň nábytku na odklizení. Zkrátka se u ní dá snadno vytvořit dostatečně velký prostor na naše taneční kreace.

Zítřka je konkurz na obsazení *Pomády*, kterou nám naše režisérka, paní Campbellová, vybrala na jarní semestr v divadelním klubu. Konečně! *Pomádu* miluju a návrhy, že bychom ji mohli zařadit, jsem jen tak mezi řečí trousila poslední tři roky (tak jo, možná nejen mezi řečí, možná jsem trochu naléhala). Strašně jsem toužila po tom být Sandy, konečně hlavní role pro mě. Už nebudu nápověda, kostymérka, křoví se dvěma větami, konečně je tu muzikál, něco, co mi jde, čím žiju, co chci studovat, čím se chci žít. Holky věděly, jak

moc si tuhle roli přeju, a podporovaly mě, jak nejvíc to šlo. Dneska třeba tím, že mi pomůžou pořádně docvičit výběr ze Sandyiných scén, které Campbellové ukážou, že jsem pro tu roli stvořená.

„Jdeme? Mám večer ještě balet,“ skočila jsem jim do toho.

„Jsi blázen, Charlee,“ zavrtěla Aubrey hlavou. „Nechápu, kde bereš čas na všechno, co děláš.“

Moc nespím, pomyslela jsem si. Pokud jsem se ale chtěla dostat na svoji vysněnou školu se stipendiem, musela jsem být nejlepší. A to znamenalo baletní přípravu, jazzový tanec, hodiny zpěvu, divadlo, a ještě si nechat chvíli na svůj YouTube kanál, který to všechno tak tak zaplatil. Plus si udržet co nejlepší průměr. Bylo to vyčerpávající, ale neexistovala pro mě jiná možnost. Tančila jsem na hraně toho, co jsem byla ještě schopná zvládnout, a doufala, že nespadnu.

2

středa 20. ledna

Den, kdy Sandy Olssonová praštila Dannyho Zuka

Spala jsem ani ne tři hodiny a bylo to na mě dost znát, takže jsem na kruhy pod očima vyplývala polovinu korektoru. Když nepočítám rtěnku, bez které snad nejdu ani vynést koš, tak právě korektor spotřebovávám v největším množství. Aby toho nebylo málo, moje vlasy se dnes rozhodly, že nehodlají poslouchat ani žehličku, ani kulmu a budou prostě za všech okolností vypadat strašně. Skoro jsem měla chuť se zase ostříhat nakrátko, ale vzpomínka na můj poslední pokus o rozcuchané mikádo mě donutila vážit si mých sice neposlušných, ale v porovnání relativně zvládnutelných vlasů odrostlých pod ramena. Cokoli kratšího znamená, že vypadám, jako by na mě zaútočilo stádo rozzuřených veverek přesně v okamžiku, kdy jsem strčila prsty do zásuvky. Chvilí jsem přemýšlela, že to přece jen zkusím a nějak vlasy přemluvím k tomu, aby držely v uhlazených loknách, ale nakonec jsem tu katastrofu schovala do drdolu, jehož stabilitu jsem pojistila spoustou laku a sponek.

Zatímco z repráků zněla moje oblíbená písnička tohoto týdne „Waving Through Window“ z *Dear Evan Hansen*, kterou jsem si plánovala přehrávat tak dlouho, dokud ji nebudu umět celou zazpívat, otevřela jsem skříně a přemýšlela, co

bude můj šťastný outfit. Dneska se totiž zveřejní obsazení rolí *Pomády* a já doufám, že moje jméno bude napsané u Sandy. Takže která sukně bude můj dnešní talisman?

Spousta lidí se tomu diví, ale v mojí skříni nejsou snad ani jediné kalhoty – možná nějaké legíny na doma, ale ani ty moc nenosím. Zato sukní a šatů mám víc, než dokážu kdy unosit. Už dlouho se oblékám trochu v retro stylu (ale ne tak jeptiškovsky jako Sandy) a většinu oblečení mám ze sekáče. Dají se tam najít neoriginálnější kousky... a taky si víc nemůžu dovolit. Mám teda i pár šatů z vintage butiků, to když si chci udělat extra radost, nebo dostanu nějaké peníze k narozkám, ale moc často tam neutrácím. Mívám sice pravidelně nakupovací záchvat, kdy naházím spoustu věcí do košíku, ale pak ho stejně musím vymazat, když na mě vykoukne ta celková cena.

Venku bylo dnes chladněji, tak jsem nakonec popadla černé nadkolenky, skládanou žlutou károvanou sukni a tmavý svetrový rolák. Ten jsem zastrčila do sukně, doplnila širokým páskem se sponou, která šla skvěle k mým koženým polobotkám, a spokojeně se prohlížela v zrcadle. Na rty můj šťastný odstín, matná What's Up desítka, a byla jsem připravená vyrazit. Pohled na čas v mobilu mi ale prozradil, že je ještě příliš brzy, a tak jsem se sesunula na zem, zády se opřela o postel a otevřela TikTok. Aubrey a Harper mi pomohly udělat hromadu videí z našeho nacvičování na konkurz, která jsem teď postupně postovala. Nejvíc lajků měla moje imitace sekretářky Blanche u zvonkohry a minichoreografie, kterou jsem si vymyslela na „Hound Dog“. Jako by holky věděly, co právě dělám, přišly mi chvíli po sobě dvě zprávy na messengeru.

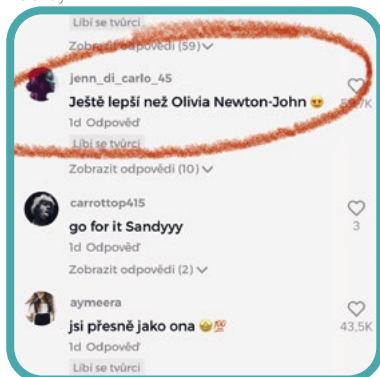
Harper

Držím dneska palce! 🍷🍷

Aubrey

Máš to jistě, ostatně mrkni na svůj TikTok, všichni píšou, že jsi celá Sandy 🦵🕶️

Aubrey

Harper

Jo, Campbellová by musela být úplně na hlavu, kdyby ti tu roli nedala

Charlee

Hlavně to nezakřikněte 🧡

Snažila jsem se brzdit svá očekávání, ale tajně jsem doufala, že mi Campbellová tu roli fakt dá, když jsem s tím tak dlouho otravovala. Je to bývalá broadwayská herečka, docela rázná ženská, ne o moc vyšší než já, zato o dost nebezpečnější. Náš divadelní program byl díky ní špičkový a rozhodně se nedal považovat za běžný volnočasový kroužek. Všichni jsme makali jako profesionálové (myslím, že si Campbellová nevšimla, že už není na Broadwayi), dokonce jsme zvládali dvě představení za rok – v podzimním semestru byla nějaká činohra nebo obecně náročnější kousek a v tom jarním, na konec školy, něco zábavnějšího. *Pomáda* byla očividně její nejoblíbenější. Soudě podle fotek, kterými je polepená celá backstage, dělala tenhle muzikál za svou učitelskou kariéru minimálně třikrát. Takže jo, čekala jsem, že budu Sandy, a počítala s tím,

že Dannyho bude hrát Trent. Už jsem s ním byla i předběžně domluvená, že se mnou natočí nějakou scénu na video, které musím poslat k přijímačkám na obor muzikál na Berklee, jedinou školu, po které jsem doopravdy toužila.

Teď jen aby to všechno klaplo.

Přísahám bohu, že se dnes všechny hodiny rozhodly jít dvakrát tak pomaleji. Už patnáct minut jsem hypnotizovala minutovou ručičku a vůbec se nesoustředila na španělštinu, poslední hodinu dnešního vyučování. Možná to bylo i déle než patnáct minut, mám totiž pocit, že jsem u toho zírání na hodiny na chvíli usnula. V noci to zase nešlo, byla jsem z dneška až příliš nervózní a pořád se mi do hlavy vkrádaly myšlenky na to, co budu dělat, když to nevyjde. *Disculpe señor López*, omluvila jsem se v duchu našemu učiteli za to, že ho úplně ignoruju... ale už za chvíli se dozvím, jestli jsem tu roli dostala!

Hned první sekunda zvonění mě vystřelila ze židle. Popadla jsem batoh, který jsem měla sbalený už dlouho před koncem hodiny, abych se nezdržovala, a rychlostí Usaina Bolta sprintovala k nástěnce vedle divadelního sálu. Už tam okouněl slušný hlouček lidí a byla potřeba trocha postrkování, než jsem se dostala dopředu. Zvedla jsem oči k rozpisu, který byl přišpendlený až úplně nahoře, a přečetla první řádek: *Sandy Olssonová - Charlee Carterová*.

Ano, ano, ano! Ruce jsem vystřelila nad hlavu a hlasitě zavýskala. Moje vysněná role, panebože, budu Sandy, vážně se to povedlo. Zavalila mě taková vlna nadšení, jako už dlouho ne. Najednou mi připadalo, že se mi od teď povede v životě už úplně všechno. Nevšíkala jsem si, jak do mě ostatní

šťouchají, aby se sami dostali k nástěnce, a nechala se vytlačit k okraji davu. Jedna holka mě (snad nechtěně) praštila loktem do břicha, ale bylo mi to popravdě úplně jedno, a dokonce jsem se na ni za to zářivě usmála. Vrátila mi pohled, který říkal *Tvl přeskočilo ti, nebo co?* Jo, asi přeskočilo. Klidně by teď Thanos mohl lusknout prsty a vyhladit půlku lidstva, a stejně by mi to nezkazilo den.

Musím najít Trenta, napadlo mě. Teď když to bylo potvrzené, nechtěla jsem ztratit ani minutu, hned s ním domluvím to natáčení. Trent a já jsme nebyli žádní velcí kámoši, spíš parťáci. Seznámili jsme se v divadle a byli oba stejně přehnaně cílevědomí, takže jsme si často povídali v zákulisí o svých plánech do budoucna (on chtěl jít na práva). Byl to docela v pohodě kluk a dalo se na něj spolehnout (ne jako na *něko-ho*, kdo kazí ovzduší v hodinách chemie). Po chvílce pobíhání po chodbách jsem ho konečně dostihla u ředitelny.

„Ty jo, Charlee, uběhla jsi maraton, nebo co?“ zeptal se mě pobaveně, když zhodnotil, jak moc jsem zchvácená.

„Jsem Sandy!“ vyhrkla jsem a snažila jsem se nadechnout a přestat z toho běhání vyčerpaně hýkat.

„Gratuluju! Já věděl, že to dostaneš, jsi pro tu roli jako stvořená,“ odvětil Trent, obešel mě a vydal se pryč.

Zmateně jsem se za ním ohlédla, ale pak jsem ho rychle doběhla a zeptala se: „Takže teď, když máme hlavní role, můžeme se domluvit na tom videu?“

„Jakém videu?“

„Na ty moje přijímačky. Říkala jsem si, že bychom mohli natočit ‚Hand Jive‘, co dělali na té taneční soutěži, i když ten je hodně náročný, tak co úplněj konec, v ‚You’re The One That I Want‘ předvedu jak tancování, tak i zpěv, a mohli bychom...“

„Počkat, počkat, počkat,“ přerušil mě Trent. „Já ale nejsem Danny Zuko, domluvil jsem se s Campbellovou na nějaké menší roli.“

„Cože? Proč?“

„Mám toho teď fakt hodně a chci se víc soustředit na přípravu na vysokou. Na Harvard mě asi nevezmou proto, že hraju v *Pomádě*.“

Dobrá nálada ze mě v tu chvíli spadla a vsákla se do podlahy. Když si Trent všimnul změny v mém výrazu, nahodil lítostivý pohled. „Promiň, Charlee, ale doufám, že ze všech lidí zrovna ty tohle pochopíš.“ Měl pravdu, chápala jsem to, ale to neznamená, že mě to nemrzelo, a ještě i malinko nešťvalo, protože se mi právě rozpadly plány. „Kdokoli tu roli dostal, s tebou to video určitě natočí. Ještě jednou promiň.“ Trent mi nervózně zamával a zmizel za rohem. Stála jsem sama uprostřed prázdné chodby a chvíli nevěděla, co teď. Naštěstí jsem se rychle vzpamatovala, otočila se o sto osmdesát stupňů a zamířila zpátky k divadelnímu sálu. U nástěnky už nikdo nestál, a tak jsem k ní opatrně přistoupila, na chvíli zavřela oči a poslala modlitbičku komukoli, kdo mi za ni pošle trochu štěstí. V tuhle chvíli bych byla ochotná i obětovat svoji nejoblíbenější rtěnku nebo podepsat smlouvu s převítem Luciferem. Když jsem se cítila dostatečně v zenu, pohlédla jsem na papír, který mi před chvílí udělal takovou radost.

Danny Zuko – Noah Messino

„Děláš si ze mě prdel?“ Kdyby mě teď někdo poslouchal, stopro neuvěří, že tahle věta vyšla zrovna ze mě (a žádní motýlci nepřiletěli samozřejmě). Na svoji obranu ale musím říct, že za to může bráchova přítelkyně Ava. Ta má teorii o sprostých slovech s písmenem r, která prý nejvíc pomáhá, když potřebujete upustit páru. Nezdálo se mi, že bych se teď ale cítila líp.

Proč zrovna Noah? Už s ním tenhle semestr sedím při chemii, čímž až po okraj naplňuju přidělenou dávku smůly a utrpení. Tohle není fér! Představila jsem si nás dva, jak spolu trávíme na zkouškách skoro každý druhý den. Ať jsem se na to dívala z jakéhokoli úhlu, končilo to většinou vážným zraněním, akorát v jednom scénáři jsem se zbláznila a zbytek

života strávila schoulená do klubíčka ve vypolstrované místnosti s pravidelnými návštěvami té hrozně sestry Ratchedové, co rozdává elektrošoky na potkání. Ne, díky!

Postáváním na místě ale nic nevyřeším, navíc mi oči pořád bloudily k řádku s Noahovým jménem a i na popáté to bylo jako facka. Náhodila jsem si batoh na rameni o kousek výš a zamířila ke kanceláři paní Campbellové.

„Pojď dál, Charlee. Nemám moc času, tak povídej rychle, co potřebuješ,“ pozvala mě dovnitř, aniž by ke mně zvedla oči. Držela v ruce nějakou složku a zaujatě v ní listovala.

„Paní Campbellová, nezlobte se, že vás obtěžuju, mám jen jednu maličkost,“ nasadila jsem svůj nejpřívětivější úsměv, a aniž bych se zdržovala se zavíráním dveří, posadila jsem se na židli naproti ní. Na chvíli zvedla oči od papírů a s nimi i obočí, kterým mě pobízela, ať pokračuju. „Jde o Dannyho Zuka. Přesněji řečeno o to, že tu roli dostal Noah,“ začala jsem opatrně. „Víte, Noah je určitě velmi talentovaný, vůbec o tom nepochybuju, jen si nejsem jistá, jestli jsme my dva dobrý tým. Myslím, že se ke mně jako k Sandy vůbec nehodí.“

„Chceš, abych tu roli dala někomu jinému?“

„Myslím, že by to bylo nejlepší pro celé představení.“

„Dovol mi se zeptat líp: chceš, abych tvoji roli dala někomu jinému?“

„Cože? To ne, já myslela, že Noah...“

„Podívej, hvězdo.“ Campbellová nám všem říkala hvězdo. „Nejsem slepá a vím, že vy dva spolu nevyházíte zrovna nejlíp, ale doufala jsem, že jsi profesionálka. Víš, s kolika idioty budeš muset během své kariéry spolupracovat? Myslíš, že někdo někoho přeobsadí jenom kvůli tvým vrtochům?“ Sklopila jsem poníženež hlavu. „Přesně to jsem si myslela,“ řekla Campbellová už o poznání méně důrazně, jako by mi chtěla naznačit, že chápe, jak se cítím. „Když se na to podíváš s odstupem, musíš uznat, že jsem se rozhodla správně. Budeš nejlepší Sandy mé kariéry, jsem si tím naprosto jistá,

z velké části i díky tomu, že Noah bude tvůj Danny.“ Na chvíli se odmlčela a zamyslela se. „Navíc tu roli teď potřebuje mnohem víc než Trent.“ Jak jako, že ji potřebuje víc než Trent? Už jsem se ale nestihla zeptat, protože Campbellová opět sklonila oči k rozdělané práci a rukou mi naznačila, že náš rozhovor je u konce.

Odšourala jsem se ke skříňkám s výrazem už ne tolik naspědované veverka, která právě přišla o oříšek, v ruce jsem křečovitě svírala batoh plný učebnic a opřela se čelem o studená plechová dvířka.

Vtom se za mnou ozvalo: „Ty jsi šla za Campbellovou, aby mě vyhodila z představení?“

Strašně jsem se lekla, a jak jsem se prudce otočila, otočil se se mnou i batoh, který jsem stále držela v ruce, nabral švih a praštil Noaha přes obličej, až upadl na zem.

„To jsem nechtěla!“ vykřikla jsem zděšeně. „Panebože, jsi v pořádku? Promiň, bylo to nechtěně,“ dodala jsem na jeden nádech a klekla si k němu, abych zkontrolovala, že jsem mu neublížila. Přes prsty, které si držel na obličej, jsem viděla zarudlou kůži.

„Co v tom proboha máš?“ zeptal se Noah a ukázal na vražednou zbraň.

„Slovník na španělštinu,“ přiznala jsem nesměle. „Fakt jsem tě nechtěla praštit, přísahám, vyděsil jsi mě,“ zopakovala jsem upřímně.

„Takže si za to můžu sám?“

„Omluvila jsem se, co po mně víc chceš?“ řekla jsem ještě napůl litostivě, ale už s příměsí něčeho ostřejšího, a rychle jsem se zvedla na nohy. Noah očividně není nijak vážně zraněný, když je schopný takového útočného tónu.

„Jestli budu mít monokl, pískle, tak přísahám bohu, že ti...“

„Co? Zničíš *Pomádu*?“ utnula jsem ho uprostřed věty a sarkasticky dodala: „Hmm, moment... to už je vlastně tak nějak dané tím, že v ní vůbec hraješ.“

„Přestaň se mě pokoušet připravit o roli!“

„Proč ses o ni vlastně ucházel? Za celou dobu v divadle jsi nikdy nedělal konkurz na velkou roli, vlastně si nepamatuju, že bys vůbec kdy chtěl hrát. Tak co tak najednou?“

Noah nic neříkal.

„Děláš mi to naschvál, protože víš, že mi na tom záleží?“

„Ne všechno se točí kolem tebe, písle. Nechci nic kazit, vlastně bych byl rád, kdybys to nezkazila ty mně.“

„Já? Kdy jsem ti co zkazila, hm? Naopak vždycky všechno dělám za tebe.“

Noah se zatvářil trochu provinile, pravděpodobně proto, že jsem měla pravdu, ale moc dlouho mu to nevydrželo. „Takže co? Zahraješ ty role obě? Přestaň být tak posedlá kontrolou nad vším kolem sebe.“

Zbýval už jen malilinký krůček k tomu, aby se probudil můj vnitřní gremlin a začal terorizovat město, a tak jsem radši mlčky popadla svůj batoh a co nejrychleji vypadla ze školy. Odchod byl pro mě vždycky lepším řešením, než si dovolit vybuchnout. Cítila jsem, jak mi vibruje mobil, ale ruce se mi třáslly tak, že bych ho nejspíš ani neudržela a rozbila. Ani všechny nadávky s r, které jsem znala, teď nepomáhaly.

Když jsem dojela domů, máma s tátou zrovna pili kafe v kuchyni, ale hned jak zahlédli můj výraz, všeho nechali a bez zbytečných otázek mě objali.

„To nevadí, že jsi tu roli nedostala, budou další příležitosti, tohle není konec světa,“ utěšovala mě máma, ale zároveň zněla trochu zklamaně.

„Přesně tak,“ dodal táta. „Jsem si jistý, že ta, co ti dali, bude nakonec ještě lepší. A jestli jsi skončila jako nápopěda, jsem ochotný se s tebou podívat na *Mamma Mia* jedna i dvě, pokud ti to zlepší náladu.“

Překvapeně jsem k němu vzhledla.

„Já vím, sám jsem překvapený svým návrhem, ale co bych pro svou holčičku neudělal. A jestli jsi nedostala ani

tu náповědu, naučím se navíc zpívat *Waterloo, I was defeated, you won the war...*“ zanotoval tak strašně falešně, že jsem zabořila hlavu do jeho košile, abych ten příšerný zvuk nějak ztlumila. Táta mi ale zvedl náladu jen na chvíličku. Když ucítil, že mi zase klesla ramena, objal mě ještě pevněji.

„Já ale budu hrát Sandy,“ zamumlala jsem.

Ani jsem se nemusela podívat, abych věděla, že si s mámou vyměnil zmatený pohled.

„Problém je ten kluk, co hraje Dannyho.“

„Ale no tak, paní Campbellová by určitě nevybrala někoho, kdo to nezvládne,“ zkusila to na mě opatrně máma.

„Vy to nechápete. On všechno zkaží,“ zašeptala jsem, spíš než že bych to řekla nahlas, vymanila se z jejich objetí a zamířila se schovat do svého pokoje. Zahlédla jsem, jak se táta vydal za mnou, ale máma ho chytila za ruku, aby mě nechal být. Byla jsem jí za to moc vděčná, ona vždycky vycítila, když jsem potřebovala prostor. Později za nimi zajdu do kuchyně a promluvíme si o tom (a to „Waterloo“ tátovi ještě rozmluvím, gesto sice hezké, ale ne, díky).

Přála jsem si, aby tu byl brácha. S Chrisem jsme si většinu času sice lezli pekelně na nervy a celý náš život se točil kolem toho, kdo vyhrává (většinou on), ale aspoň uměl zpívat a chápal mě. Měla jsem nutkání mu napsat a nechat se utěšit na dálku, ale neudělala jsem to. Nechtěla jsem ho otravovat. Byl v prváku na vysoké, snažil se stíhat školu i fotbal a na malou ségru už prostě nezbývalo tolik času. Odepisoval mi většinou se zpožděním, a když nebyl doma na prázdniny, skoro jsme se ne bavili. A je to v pohodě, vážně, chápu, že má svůj život a nebude mi navěky věků k ruce, když si zrovna vzpomenu, ale mrzelo mě to. Chyběl mi.

Když mi přišla zpráva, na sekundu jsem se zaradovala, že je to Chris, že jsem ho zázračně přivolala naším magickým sourozeneckým poutem, ale ne, byla to Aubrey.

Aubrey

Už to víš? Nechtěla jsem ti psát dřív, než to zjistíš sama, ale nevydržím to 😞

Aubrey

Gratuluju! 😄😄

Aubrey

A jenom tak pro pořádek připomínám, že jsem to říkala od začátku, že budeš Sandy, škoda, že jsem se s nikým nevsadila

Harper

Díky tobě to bude nejlepší Pomáda, jakou Campellová kdy dělala 🙌🙌

Charlee

Jo, je to super ❤️

Aubrey

Co to zelené srdíčko? 🤔

Charlee

To je zombie srdíčko. Jakože miluju vás, holky, ale dnešek je na nic 😞

Aubrey

Jak to?

Charlee

Viděly jste, kdo hraje Dannyho?

Aubrey

Já ne, ani jsem se k tomu papíru přes ty davy nedostala a musela jsem se zeptat holky před sebou. Kdo? 🤔

Charlee

🙄🙄

Harper

Fajn, tak to řeknu já: Zuka hraje Noah

Charlee

Summer dreams ripped at the seams... 🎵😞

Harper

Ale prosím tě, žádné sny se ti nerozpadají, Noah bude jako Zuko dokonalý, ani se na to nebude muset převlékat

Aubrey

Harper! 🤔🤔

Harper

Co jsem provedla?

Aubrey

Charlee je kámoška, takže i když tady zbytečně vyšiluje, musíme být na její straně

Charlee

Víte, já tady pořád jsem, jestli jste si nevšimly 😬

Harper

Tak jo, řekni mi, proč je to taková hrůza

Charlee

Viděly jste někdy, že by se Noah v něčem aspoň trochu snažil?

Aubrey

To je pravda, říkala jsi, že ti v žádné společné hodině nikdy s ničím nepomohl

Charlee

A nejen v hodinách, na podzim jsme spolu měli v divadle na starosti plakáty a já pochybuju, že vůbec věděl, co na nich je. Celé jsem to zařídila sama, když ignoroval moje zprávy 😡

Charlee

A to je jen namátkou, co si pamatuju z poslední doby

Harper

Třeba na tréninky ale chodí pravidelně

Charlee

To protože chce

Harper

Možná se mu bude chtít i to divadlo

Charlee

Já nevím 🙄 Dala jsem mu při společných projektech tolik šancí, a vždycky mě zklamal, bojím se doufat, že to teď bude jiné

Charlee

Holky, mně na tom představení strašně moc záleží, a nejen kvůli přihlášce na vysokou 🙏😞

Charlee

Já vím, že by nemělo, že se na to moc upínám, ale doufala jsem v Pomádu už od prváku, čtyři roky v zákulisí nebo ve vedlejších rolích, a teď, když konečně dostanu šanci, tak to stojím na tom, jak moc se JEMU bude chtít 😞

Aubrey

To bych nikdy neuhádla... vzhledem k tomu, že máš polepenou půlku skřínky... Co tam vlastně všechno máš?

Charlee

Aubrey

Wow, od poslední tam toho dost přibýlo 😊😄
Nicméně se není čemu divit, jen...

Harper

Jen panikařiš trochu předčasně

Harper

Zkus na chvíli zapomenout na to, jak moc ho nesnášíš